

Skuespil er egnet til at styrke Følelsen af det Ophøiede i Statens Straffemyndighed. Jeg vil ikke tale om det Tilfælde, hvor Forbryderen er meget angergiven, og hvor den Geistlige i Kristendommens Navn tilfiger ham Tilgivelse og Benaadning, thi jeg tror, det vil være indlysende for Enhver, at det maa gjøre et mærkeligt Indtryk paa Tilskueren at se, at en Forbryder modtager guddommelig Tilgivelse udtalt af en Præsts Mund, forinden Staten lægger sin straffende Haand paa ham. Jeg tror ikke, at det er egnet til at gjøre noget opløftende Indtryk. Der er et Moment til i den offentlige Henrettelse, som jo ganske vist ikke Alle lægge saa megen Vægt paa, men som jeg dog tror, at Adskillige ville tilkjende nogen Betydning, og det er Hensynet til Forbryderens rent sjælelige Forberedelse til at forlade denne Tilværelse. Der er det dog ubestrideligt, at det gjør en Forskjel, om han skal frem for en uordentlig sammenløbet Mængde, som det ikke er muligt for Politiet at holde rigtigt Styr paa, eller om han skal træde frem for en Forsamling, som beherskes af Ordenens Haandhævere; det gjør en Forskjel. De, der have haft Leilighed til at være tilstede ved Møder af forskjellig Bestaaelse, ville jo umiddelbart have mærket, at det gjør en væsentlig Forskjel paa Stemningen, i hvilken Forsamling man kommer frem. Jeg vil her indskyde, at det jo ikke er rigtigt, naar man stadig gjentager, at det var den sidste Henrettelseovre paa Holland, der skulde være Anledningen til, at denne Sag kom frem. Det er jo ikke Tilfældet, at dette Lovforslag skulde skyldes sit Liv til den sidste Henrettelse, thi som bekendt tør dette Forslag betragtes som Frugten af en Forespørgsel, der kom frem fra det ærede Medlem for Nørresundby (Zuel), og det samme ærede Medlem har jo udtalt her i Salen, at han længe forud for Henrettelsen paa Holland omgikkes med den Tanke her i Salen at reise Spørgsmaalet om en begrændset Offentlighed. Han har gjort det for endel Aar siden, saa det er jo ikke nogen ny Sag, som vi først nu have faaet fat paa, men det er et gammelt Spørgsmaal. Og forøvrigt, naar man skulde tale om Anledningen som hentet fra den sidst stedfundne Henrettelse, forekommer det mig, hvad ogsaa er yttret her i Thinget, at den næstsidste Henrettelse i meget høiere Grad kunde foranledige en begrændset Offentlighed end den aller sidste, thi som den næstsidste Henrettelse foregik, har jeg kun fra Tilstedeværende hørt een Mening, nemlig at det slet ikke var noget lysteligt Indtryk, man fik af den. (Afbrudelse). Ærede Medlemmer forstaa nok, hvad jeg

mener, der er jo her ikke Tale om et Spilfægteri med Ord, og naar det er blevet sagt, at det er gaaet saa rigtig og ordentlig til dengang, saa kan jeg dog henvise til, hvad der er fremkommet i den offentlige Presse angaaende disse to sidste Henrettelser, og det Indtryk, som Mænd have bragt med sig derfra, der have overværet dem, og som vare istand til at danne sig en sund og forstandig Mening om Sagen. Der er et Synspunkt, som man jo kan se disse offentlige Henrettelser fra, og som jeg ganske vist ikke tror er et almindeligt Synspunkt for Medlemmer her i Salen, men som jeg dog tror, adskillige Medlemmer ere tilbøielige til at vælge, nemlig i de offentlige Henrettelser at se en Art kristelige Skuespil. Der er dem, der mene, at det er en Art Gudsdyrkelse i Staten, at Forbryderen bliver offentlig ekræveret. Der har jo været en bekendt og i sin Tid meget anset Forfatter, der for Alvor skrev, at den kristne Stat hvilede paa tre Grundpiller, nemlig Thronen, Alteret og Skafottet, og vi kjende ogsaa hertilands dem, der havde Dødsstraffen saa stærkt, som om det var en kristelig Nødvendighed, at Forbryderen blev henrettet. Fra dette Synspunkt, at Skafottet er en Grundpille i den kristne Stat, kunde jeg forstaa, at man vilde finde, at det ikke var rigtigt, om man trak dette Skuespil ind i Fængselsgaarden; men jeg tror, at de, der se Sagen paa denne Maade, gjøre sig skyldige i en Mistkjendelse af, hvad der om denne Sag læres om Kristendommen. Jeg tror ikke, at man er berettiget til at se Dødsstraffen som en Nødvendighed fra Kristendommens Standpunkt. De ærede Medlemmer maa tillade mig blot at sige et Par Ord herom, da jeg, som sagt, tror at vide, at der er Medlemmer, der ere tilbøielige til at se Sagen fra denne Side. Der er blevet sagt tidligere her i Salen, at der skulde ligge et Paabud om Dødsstraffens Nødvendighed i disse Ord: „Hvo, som udspjer Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udspes“. Jeg skal blot bemærke, at hvis det skulde forstaaes bogstavelig, vil Dødsstraffen for ethvert Drab være en bibelsk Nødvendighed, ikke blot for et Mord, men for ethvert Drab, og jeg skal endvidere erindre om, at, da paa Kristi Tider Øvrigheden ikke greb Forbryderen, men overlod til den privat Fornærmede selv at møde og angibe Forbryderen, og naar Dommen var fældet, overlod til den privat Fornærmede at ekrævere Dommen, og Kristus saa siger, at man skal forlige sig med sin Fjende, medens man er med ham paa Veien, følger deraf, at det ikke er muligt at udlede af Kristendommen en Fordring om Dødsstraf, og at Døds-